

Sygn. akt III RC 642/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich

w następującym składzie :

Przewodnicząca : Sędzia Sądu Rejonowego Anna Nowosielska

Protokolantka : sekr. sąd. Małgorzata Baur

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2018 roku w Elblągu , na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej A. T. zastępowanej przez matkę M. S.

przeciwko P. T.

o alimenty

I . zasądza od pozwanego P. T. na rzecz małoletniej powódki A. T. , urodzonej dnia (...) w E. , alimenty w kwotach po 550 (słownie : pięćset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie , poczynając od dnia 27 września 2017 roku , płatne do dnia 10 każdego miesiąca do rąk matki małoletniej powódki M. S. , wraz z ustawowymi odsetkami , w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat ;

II . nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Elblągu) kwotę 336 (słownie : trzystu trzydziestu sześciu) złotych , tytułem kosztów sądowych ;

III . wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności .

Sygn. akt III RC 642/17

UZASADNIENIE

W pozwie, złożonym dnia 27 września 2017 roku, reprezentująca małoletnią powódkę A. T. matka – M. S. - wniosła o zasądzenie od pozwanego P. T. na rzecz małoletniej A. T. alimentów w kwotach po 550 zł miesięcznie, płatnych do jej rąk do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Jednocześnie wniosła o udzielenie zabezpieczenia w tej samej kwocie .

W uzasadnieniu podnosiła, iż dwa lata temu rozstała się z pozwanym , z którym pozostawała w związku nieformalnym przez około trzy lata . Z tego związku dnia (...) urodziła się małoletnia A. . Podkreśliła, że początkowo od rozstania stron P. T.łożył dobrowolnie, regularnie alimenty na córkę w kwotach po 400 zł miesięcznie, następnie zaczął płacić je nieregularnie. Podniosła, że nie otrzymywała alimentów nawet przez trzy miesiące, następnie pozwany uiszczał alimenty zaległe razem z bieżącymi. Wskazała, że koszty utrzymania córki znacznie wzrosły, bowiem małoletnia A. od września 2017 roku zaczęła uczęszczać do przedszkola. Dziewczynka ma problemy ze wzrokiem (dziecko ma zeza skośnego). Powyższe generuje dodatkowe koszty wizyt lekarskich, koszty dojazdu do lekarza oraz koszty wymiany szkieł korekcyjnych. M. S. ostatnio z powodu polepszenia wzroku dziecka na wymianę szkieł poniosła koszt w kwocie 167 zł. Natomiast koszt jednej odpłatnej wizyty lekarskiej wyniósł 120 zł oraz koszt dojazdu do lekarza kwotę około 100 zł. Zaakcentowała , że pozwany przekazał jedynie 50 zł na wizytę lekarską, pozostałe koszty obciążły matkę dziecka. Podała, że jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku , poszukującą zatrudnienia. Jedyne jej dochodami są zasiłek rodzinny w kwocie 95 zł oraz świadczenie wychowawcze w kwocie 500 zł oraz alimenty od pozwanego.

Podana, że mieszka razem z córką w wynajmowanym mieszkaniu, za które uiszcza opłaty po 500 zł miesięcznie (razem z opłatą za ogrzewanie w kwocie 50 zł miesięcznie) oraz inne opłaty. Argumentowała, że pozwany pracuje za wynagrodzeniem w kwocie 3.000 zł miesięcznie, co potwierdził w toku sprawy toczącej się przed tutejszym Sądem w sprawie ustalenia kontaktów z małoletnią A. o sygn. akt III Nsm 68/17. P. T. przez kilka lat rozliczał w podatku dochodowym od osób fizycznych ulgę na córkę stron uzyskując zwrot w/w podatku, który, jak sam podał, został zajęty przez organ podatkowy na poczet niezapłaconych mandatów. Wskazała, że w ocenie ojca małoletniej pobieranie na małoletnią przez jej matkę świadczenia wychowawczego zwalnia go z dobrowolnego łożenia wyższych niż dotychczas kwot na dziecko.

Pozwany P. T. w odpowiedzi na pozew uznał żądanie odnośnie małoletniej A. T. do kwot po 400 zł miesięcznie, w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zaprzeczył temu, iż nieterminowo uiszcza alimenty na dziecko. Podkreślił, iż łoży uzgodnione uprzednio przez strony alimenty na córkę. Poza świadczeniami alimentacyjnymi dokonuje niezbędnych, stosownie do potrzeb dziecka, zakupów w czasie gdy przebywa u niego. P. T. wyjaśnił, że alimenty po 400 zł (i tożsama kwota od matki na rzecz córki) oraz świadczenie wychowawcze w kwocie 500 zł, łącznie po 1.300 zł miesięcznie, a nawet po 1.395 zł miesięcznie razem z zasiłkami z opieki społecznej, są wystarczające do zapewnienia niezbędnych potrzeb małoletniej A. T.. Pozwany poddał w wątpliwość, że matka małoletniej nie może podjąć zatrudnienia. Tym bardziej, że obecnie nie sprawuje bezpośredniej i stałej opieki na dzieckiem (dziewczynka chodzi do przedszkola). P. T. zadeklarował przejście opieki na córką, jeśli sytuacja majątkowa M. S. jest aż tak zła, jak przedstawia.

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2018 roku Sąd udzielił zabezpieczenia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniej powódki alimentów w kwotach po 500 złotych miesięcznie, płatnych do rąk jej matki M. S., wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat oraz oddalił wnioski w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił, co następuje :

M. S. i P. T. pozostawali w nieformalnym związku przez około 3 lata. Zamieszkiwali razem, następnie w 2015 roku rozstali się. W czasie trwania tego związku urodziła się w dniu (...) w E. ich córka - A. T..

Ponieważ rodzice nie byli w stanie dojść do porozumienia co do ustalenia kontaktów ojca z córką, przed Sądem Rejonowym w Elblągu toczyła się sprawa o sygn. akt III Nsm 68/17, w trakcie której dnia 05 kwietnia 2017 roku M. S. i P. T. zawarli ugodę, mocą której P. T. miał kontaktować się z małoletnią córką A. T. w każdy pierwszy i trzeci weekend miesiąca, poczynając od dnia 08 kwietnia 2017 roku od soboty od godz. 10:00 do niedzieli do godz. 18:00, we wtorki i czwartki każdego tygodnia w godzinach od 16:00 do 20:00, w Pierwszy Dzień Świąt Wielkiej Nocy w godzinach od 14:00 do 20:00, w Wigilię Świąt Bożego Narodzenia w godzinach od 09:00 do 16:00, w każdy Drugi Dzień Świąt Bożego Narodzenia w godzinach od 09:00 do 20:00, przez jeden tydzień wakacji letnich od poniedziałku od godz. 09:00 do niedzieli do godz. 20:00, przy czym wnioskodawca miał poinformować byłą partnerkę o planowanym terminie wakacyjnego kontaktu z córką z co najmniej dwumiesięcznym wyprzedzeniem w formie wiadomości tekstowej, nadto ustalono, że ojciec będzie odbierał córkę z jej miejsca zamieszkania i odprowadzał do tegoż po skończonym kontakcie, zaś matka dziecka zobowiązała się do wydawania córki w wyznaczonych terminach spotkań.

W toku tego postępowania, M. S. wraz z córką mieszkała w wynajmowanym mieszkaniu razem ze swoją matką i braćmi. Natomiast ojciec dziewczynki mieszkał w wynajmowanym mieszkaniu razem ze swoją kolejną partnerką K. F.. W tamtym czasie ojciec małoletniej pracował za wynagrodzeniem w kwotach po około 3.000 zł miesięcznie, a jej matka pracowała bez rejestracji w charakterze sprzedawcy za wynagrodzeniem w kwotach po około 600 zł miesięcznie.

Od czerwca 2017 roku M. S. zamieszkuje wraz z małoletnią powódką samodzielnie w wynajmowanym mieszkaniu o powierzchni 19 m², położonym w P.. Umowę najmu ma przedłużoną do czerwca 2018 roku.

M. S. ma 25 lat. Ma wyuczony zawód sprzedawcy i jeden rok stażu pracy na umowę zlecenie jako sprzedawca. Poza małoletnią A. nie posiada innych dzieci. Pozostawała osobą bezrobotną w okresie od dnia 09 marca 2016 roku do 30 maja 2017 roku, a następnie od dnia 09 sierpnia 2017 roku oraz od dnia 16 lutego 2018 roku. Korzysta z pomocy opieki społecznej, w okresie od dnia 01 sierpnia 2017 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku pobierała zasiłek okresowy w kwocie 266,50 zł miesięcznie. Wówczas pracowała również jako sprzątaczką bez rejestracji za wynagrodzeniem w kwotach po około 800 zł miesięcznie. Pobierała świadczenia rodzinne na dziecko (zasiłki rodzinne, świadczenia wychowawcze). Otrzymywała dobrowolne alimenty od pozwanego w kwotach po 400 zł miesięcznie. Do 30 września 2017 roku otrzymywała świadczenie wychowawcze na córkę w kwotach po 500 zł miesięcznie, do października 2017 roku świadczenie rodzinne w kwocie po 95 zł miesięcznie. W okresie od 03 października 2017 roku do 30 czerwca 2018 roku z opieki społecznej otrzymała też pomoc na dożywianie małoletniej córki A. w Szkole Podstawowej Nr (...) w P. – Oddziale Przedszkolnym. Od marca 2018 roku pracuje na umowę zlecenie jako barman sprzedawca w barze. Otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1.050 zł miesięcznie (kilka lat temu odbywała staż w tym barze). Opłaty związane z utrzymaniem mieszkania razem z centralnym ogrzewaniem wynoszą kwoty po 500 zł miesięcznie, bez opłat za wodę i energię elektryczną. Ponadto co dwa miesiące ponosi opłaty za wodę po 40 zł i za energię elektryczną po 40 zł. Do kosztów comiesięcznych należą także opłaty za wywóz śmieci w kwocie 13 zł, za telefon w kwocie około 90 zł oraz raty kredytowe w kwocie 200 zł miesięcznie.

Małoletnia A. liczy obecnie około czterech lat. Uczęszcza do Oddziału Przedszkolnego w Szkole Podstawowej Nr (...) w P.. W dniu 05 października 2017 roku matka małoletniej uiściła za przedszkole kwotę 210 zł, w tym za posiłki 126 zł oraz za dodatkowe godziny kwotę 84 zł. Ponadto uiszczane są składki w przedszkolu po 40 zł na semestr, pozostałe koszty przedszkola są ponoszone raz do roku. M. S. poniosła też koszt wyprawki dziecka do przedszkola, na którą składały się: kaptcie, 3 opakowania chusteczek higienicznych w kartonie, 3 opakowania chusteczek mokrych, szczoteczka do mycia zębów, pasta do mycia zębów, kubeczek plastikowy, szczotka do włosów, poduszka i kocyk, składka pieniężna na przybory w kwocie 50 zł, ubezpieczenie w kwocie 39,50 zł i wpłata na (...) w kwocie 30 zł. Małoletnia powódka pozostaje pod opieką matki. Nie choruje przewlekle, natomiast od stycznia 2018 roku w okresie zimowym chorowała, co wiązało się także z jej hospitalizacją. Na leki dla córki jej matka w styczniu 2018 roku wydatkowała kwotę 100 zł w czasie choroby, dwa razy kupił też leki dla dziecka pozwany. Dziewczynka ma schorzenie oczu (zeza). Dwa – trzy razy w roku korzysta z odpłatnych wizyt lekarskich. Koszt jednej wizyty wynosi 120 zł. Dojazdy na te wizyty, tj. koszt paliwa, wynoszą każdorazowo kwotę 80 zł. Małoletnia A. miała raz wymieniane oprawki za kwotę 260 zł oraz raz wymieniane szkła w tych samych oprawkach za kwotę 150 zł.

Małoletnia spotyka się z ojcem stosownie do warunków ugody zawartej przez jej rodziców.

Z kolei pozwany P. T. liczy 27 lat. Ma wyuczony zawód monter stolarki otworowej. Poza córką A. nie posiada innych osób na utrzymaniu. Aktualnie pozostaje w nieformalnym związku z bezdzietną K. F., z którą zamieszkuje w wynajmowanym mieszkaniu. Opłaty za mieszkanie wynoszą kwoty po 1.100 zł miesięcznie. Pozwany oświadczył, że prowadzi odrębne gospodarstwo domowe (partnerka partycypuje jedynie w opłatach mieszkaniowych kwotami po 550 zł miesięcznie). P. T. utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę wykonywaną w charakterze montera okien i drzwi w firmie (...). W 2016 roku uzyskał dochód w kwocie 28.392,11 zł. Natomiast za okres od lipca 2017 roku do stycznia 2018 roku otrzymał na rachunek bankowy wynagrodzenie średnio w kwocie 2.897,42 zł netto miesięcznie (średnia wynagrodzenia za ten okres), przy czym w miesiącach lipiec i sierpień wynagrodzenie było niższe o dokonane potrącenia z ubezpieczenia grupowego oraz z nieznanego tytułu). W sezonie letnim i wiosennym pozwany dodatkowo otrzymuje też premie. P. T. korzystał w zeznaniu podatkowym z ulgi z tytułu posiadania dziecka, zwrot podatku z tego tytułu był przeznaczony na niespłacone należności, tj. mandaty. Konkubina pozwanego pracuje za wynagrodzeniem w kwocie 1.460 zł miesięcznie. P. T. jest właścicielem samochodu matki A. (...), który nabył w 2018 roku w rozliczeniu za poprzedni samochód marki T. (...). Oba samochody posiadają wartość około 10.000 zł. Na zakup T. (...) oraz innych rzeczy a także remont samochodu, wsparcie matki (w kwocie 7000 złotych) pozwany zaciągnął kredyt w (...) Bank (...) S.A. łącznie o wartości 83.620,94 zł. Kredyt został uruchomiony w dniu 05 października 2017 roku na okres 120 miesięcy. Rata miesięczna tego kredytu wynosi 1.105,10 zł (za wyjątkiem ostatniej raty). Termin spłaty ostatniej raty w kwocie 1.056,08 zł przypada na dzień 15 października 2027 roku. Pozwany utrzymuje kontakt z córką, najczęściej

spędza z nią czas przyjemnościowo , chodzą na basen, na kulki. Pozwany nie uczestniczył i nie uczestniczy w opłatach za przedszkole dziecka oraz nie partycypował w kosztach wyprawki do przedszkola. Nie kupuje również córce odzieży, gdyż otrzymuje odzież od rodziny, część której przekazuje matce dziecka.

(dowód : odpis aktu urodzenia, decyzje, informacje, umowy, zaświadczenia, częściowo spis kosztów utrzymania k. 5-9, 14-22, 28-34, 40, 49-56, 60-63, 73-79, zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki M. S. : protokół z rozprawy z dnia 04 kwietnia 2018 roku, zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k. 89 w czasie: 00:03:23 – 00:05:06, protokół skrócony k.87 w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku , zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k. 71 w czasie: 00:02:43 – 00:16:11, 00:31:22 – 00:31:56, 00:33:29 – 00:33:48, protokół skrócony k.67 i k.69 , częściowo zeznania pozwanego P. T. : protokół z rozprawy z dnia 04 kwietnia 2018 roku, zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k. 89 w czasie: 00:05:07 – 00:07:44, protokół skrócony k.87 w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku , zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k. 71 w czasie: 00:16:12 – 00:29:07, 00:31:57 – 00:33:28, protokół skrócony k.67-69 , dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Elblągu o sygn. akt III Nsm 68/17) .

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na zebranych w sprawie dokumentach w postaci odpisu aktu urodzenia, decyzji, informacji, umów, zaświadczeń, ich autentyczność nie budziła bowiem wątpliwości , nie była także w większości kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd się oparł także częściowo na spisie kosztów utrzymania , złożonym przez przedstawicielkę ustawową małoletniej powódki , bowiem niektóre pozycje w tym spisie zostały zawyżone – o czym niżej , nadto zostały zakwestionowane przez pozwanego (co prawda , bez wskazywania poszczególnych pozycji wydatków) . Nadto Sąd oparł się na zeznaniach przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki i częściowo zeznaniach pozwanego , uznając je za w większości spójne , logiczne i zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie . Sąd nie uznał w całej rozciągłości zeznań pozwanego , który twierdził , że jego dochody ze stosunku pracy wynosiły kwoty po 2000 złotych miesięcznie w sytuacji , w której ze złożonej przez jego pełnomocnika historii rachunku wynikało , że w okresie od dnia 13 lipca 2017 roku do dnia 28 lutego 2018 roku suma uznań wyniosła kwotę 20282 złotych (średnio miesięcznie kwoty po około 2897 złotych) oraz co do wysokości zaciągniętego kredytu na kwotę 50 000 złotych w sytuacji , w której przedstawił harmonogram spłaty kredytu udzielonego w kwocie 83620,94 złotych .

Nadto Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Elblągu o sygn. III Nsm 68/17.

W pierwszym rzędzie należy wskazać , że obowiązek alimentacyjny na rzecz małoletniej A. T. opisywany jest przez artykuły 133 k.r.o i 135 k.r.o. Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Zakres obowiązku alimentacyjnego zależy z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś - od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.). Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza zaś treść art. 96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego przewidują także formę wykonania obowiązku alimentacyjnego, w całości lub w części w postaci osobistych starań o utrzymanie i wychowanie dziecka (art. 135 § 2 k.r.o.).

W drugim rzędzie należy podnieść, że wysokość alimentów była dotychczas ustalona przez rodziców małoletniej powódki przed wytoczeniem sprawy w kwotach po 400 złotych miesięcznie (w czasie, kiedy małoletnia pozostawała pod opieką matki), z czego ojciec nie wywiązywał się systematycznie, uzależniając ich łożenie od kontaktów z dzieckiem, do których nie dochodziło z uwagi na konfliktowe relacje między rodzicami małoletniej powódki. Ostatecznie pozwany złożył wniosek do Sądu Rejonowego w Elblągu o ustalenie kontaktów z córką, która zakończyła się zawarciem opisanej powyżej ugody.

Należy wskazać, że małoletnia A. nie posiada własnego majątku, zatem nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie i w tym zakresie zasadne jest finansowanie jej potrzeb przez rodziców. Dotychczas - do 2015 roku - potrzeby te zaspokajali oboje rodzice, mieszkając wspólnie.

Określając zakres obowiązku alimentacyjnego, Sąd wziął pod uwagę usprawiedliwione potrzeby małoletniej powódki, możliwości majątkowe i zarobkowe jej rodziców. Małoletnia A. T. liczy około 4 lat, od września 2017 roku zaczęła uczęszczać do przedszkola w P., jej potrzeby wynikają z konieczności zakupu niezbędnej odzieży, z której wyrasta, odpowiedniego wyżywienia, leków w przypadku choroby (od stycznia 2018 roku małoletnia chorowała, ma też wadę wzroku), zabawek, środków czystości oraz higieny. W zakresie wydatków czynionych na małoletnią powódkę nazwanych kosztami krótkookresowymi, średniookresowymi i kosztami długookresowymi na łączną kwotę około 2.983 zł miesięcznie (zestawienie k. 32-34), Sąd uznał, że są one zawyżone, ponieważ nie w każdym miesiącu są ponoszone wszystkie koszty wyszczególnione przez matkę dziewczynki, przykładowo koszty odpłatnych wizyt lekarskich u okulisty po 120 zł za jedną wizytę (oraz dodatkowo jeszcze koszty dojazdu do lekarza specjalisty – koszty paliwa), koszty zakupu okularów korekcyjnych, czy też wymiany samych szkieł korekcyjnych oraz zakupu leków w razie choroby (przykładowo w sezonie zimowym). Zdaniem Sądu, kwota wydatków na małoletnią w wysokości po około 1.000 zł miesięcznie razem z opłatami mieszkaniowymi, jest usprawiedliwiona zarówno jej potrzebami jak i możliwościami zarobkowymi rodziców i ich dotychczasowym poziomem życia.

Wypada zauważyć, że obowiązek łożenia na utrzymanie małoletniej A. T. spoczywa na obojgu rodzicach, a zatem nie tylko na matce sprawującej codzienną opiekę nad małoletnią (w tym zakresie jej obowiązek alimentacyjny jest także realizowany), która od niedawna podjęła zatrudnienie, z racji otrzymywanego wynagrodzenia nie jest w stanie samodzielnie zaspokoić wszystkich potrzeb córki. Obowiązek ten spoczywa także na pozwanym, który posiada stałe źródło utrzymania w postaci wynagrodzenia za pracę wykonywaną w firmie (...). W okresie od lipca 2017 roku do stycznia 2018 roku P. T. otrzymał na rachunek bankowy wynagrodzenie średnio w kwocie 2.897,42 zł netto miesięcznie (średnia wynagrodzenia za ten okres, czyli za 7 miesięcy), przy czym w miesiącach lipcu i sierpniu wynagrodzenie było niższe od dokonania potrącenia z ubezpieczenia grupowego oraz inne potrącenia (bez wskazania tytułu). Ponadto w sezonie letnim i wiosennym pozwany dodatkowo otrzymuje, poza wynagrodzeniem, premie a nadto od grudnia 2017 roku pracodawca podwyższył mu wynagrodzenie. Należy zaakcentować, że P. T. nie wspiera finansowo matki w zaspokajaniu potrzeb małoletniej związanych z edukacją przedszkolną, zakupem odzieży, pomocy edukacyjnych, dokonał dwukrotnie zakupu leków dla dziecka, w pozostałym zakresie ciężar wychowania i utrzymania córki spoczywa na matce dziewczynki (poza okresami kontaktów z dzieckiem).

Biorąc pod uwagę potrzeby małoletniej powódki, w ocenie Sądu, pozwany posiada możliwości łożenia na utrzymanie córki kwoty po 550 złotych miesięcznie. Należy zauważyć, iż wydatki mieszkaniowe pozwanego oscylują w kwotach po 1.100 zł miesięcznie (pozwany te wydatki ponosi razem z partnerką, która partycypuje w opłatach mieszkaniowych kwotami po 550 zł miesięcznie), ponosi także koszty utrzymania samochodu, co nie pozwala na przyjęcie, iż wskazane wydatki nie pozwalają na łożenie na utrzymanie małoletniej powódki. Pozwany, poza małoletnią powódką, nie ma obowiązku alimentacyjnego wobec innych osób.

Jeśli idzie o kredyt na kwotę ponad 80.000 zł, zaciągnięty w październiku 2017 roku, (pozwany na rozprawie zeznawał, że kredyt łącznie wynosi 50 000 złotych) rozłożony na 120 miesięcznych rat, przeznaczony m. in. na zakup samochodu i innych rzeczy przez pozwanego (w tym darowiznę dla matki w kwocie 7000 złotych) oraz mandaty, które zostały „splacone” przez ojca dziecka ze zwrotu podatku dochodowego z tytułu ulgi na powódkę, należy w pełni podzielić stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego, z dnia 12 listopada 1976 roku w sprawie o sygn. akt

III CRN 236/76 (opublikowanym na str. 767 Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego z komentarzem , Wydawnictwo (...)) , zgodnie z którym osoba , na której ciąży obowiązek alimentacyjny musi się liczyć z tym , że przy podejmowaniu wydatków na zakup na przykład mebli , telewizora , lodówki , ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem wspomnianego obowiązku alimentacyjnego. Wypada zauważyć , że decydując się na zaciąganie kredytów, pozwany w pierwszej kolejności winien był liczyć się z koniecznością alimentowania osób, do których alimentacji jest zobowiązany – małoletniej powódki. Zatem , konieczność spłat rat kredytów, mandatów nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że pozwany nie może świadczyć alimentów w kwotach po 550 złotych miesięcznie na rzecz córki . Zobowiązany do alimentów w pierwszej kolejności winien posiadać środki na zaspokojenie potrzeb małoletniego dziecka – A. T. , a dopiero później szacować swoje możliwości i ewentualnie zaciągać kredyty, licząc się z koniecznością ich spłaty w zakresie jaki ewentualnie po zaspokojeniu potrzeb dziecka mu pozostanie.

Podkreślić wypada, że pozwany powinien w większym zakresie finansowym niż matka małoletniej powódki przyczynić się do jej utrzymania , bowiem jego dochody są stałe i regularne, przekraczają dochody matki powódki uzyskiwane od niedawna z tytułu pracy w kwocie 1.050 zł miesięcznie. Ponieważ stopa życiowa dziecka nie może być niższa od stopy życiowej jego rodziców, a jak wskazano powyżej , pozwany posiada wyższe możliwości zarobkowe niż matka, a nadto nie sprawuje obecnie codziennej pieczy nad córką A. (która w większości, poza kontaktami ojca z córką ustalonymi w ugodzie sądowej, spoczywa na matce małoletniej powódki), dlatego również i z tego względu w większym zakresie powinien przyczynić się do jej utrzymania.

W zakresie podnoszonego przez pozwanego zarzutu dotyczącego otrzymywania przez matkę dziecka świadczenia wychowawczego na córkę (do września 2017 roku) , zasiłku rodzinnego na nią (do października 2017 roku) , czy też korzystania z pomocy opieki społecznej , należy wskazać , że zgodnie z treścią przepisu art. 135 §3 krio , na zakres świadczeń alimentacyjnych nie wpływają między innymi świadczenia z pomocy społecznej , wychowawcze oraz rodzinne . Stąd wskazanych świadczeń otrzymywanych na małoletnią powódkę i przez matkę dziecka nie można było „doliczyć” do jej dochodu , co wiązałoby się z ustaleniem niższego wkładu rodziców (w tym pozwanego) do jej utrzymania .

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd doszedł do przekonania, iż kwota zasądzonych alimentów - przy ustaleniu możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego oraz usprawiedliwionych potrzeb powódki - jest usprawiedliwiona okolicznościami sprawy. Sąd uznał, iż kwota ta nie jest wygórowana i pozwany powinien partycypować w tym zakresie w jej utrzymaniu. Nadto należy podkreślić, iż zasądzenie alimentów we wskazanej poniżej kwocie i tak nie zaspokaja wszystkich usprawiedliwionych potrzeb powódki, które musi mieć zaspokojone. W pozostałym zakresie potrzeby te będzie zaspokajała jej matka.

Biorąc zatem pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, Sąd , na podstawie przepisów art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 § 1 i 2 k.r.o. , zasądził od pozwanego P. T. na rzecz

małoletniej powódki A. T. alimenty w kwotach po 550 złotych miesięcznie, poczynając od złożenia pozwu, tj. dnia 27 września 2017 roku, płatne do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk matki małoletniej powódki – M. S. - wraz z ustawowymi odsetkami, w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat i orzekł jak w punkcie I wyroku.

Punkt II orzeczenia zawiera rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, które - na mocy przepisu art.13 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (opublikowanej j.t. Dz. U. z 2018 roku pod poz. 300) oraz art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. – nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Elblągu), biorąc pod uwagę jego sytuację finansową , w kwocie 336 zł, na którą składają się opłata stosunkowa wynosząca 5% wartości przedmiotu sporu obliczona stosunkowo w takim zakresie w jakim pozwany przegrał proces (ojciec małoletniej powódki przegrał proces w 100%) w wysokości 330 zł oraz opłata kancelaryjna za klauzulę wykonalności 6 zł.

Na mocy przepisu art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., wyrokowi w części zasądzającej roszczenie tj. w punkcie I , nadano rygor natychmiastowej wykonalności (punkt III rozstrzygnięcia).